

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום חזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

יומא-בא לו כהן גדול	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
וגולל ספר תורה וכו',												■
וכל כך למה												⋄
כדי שלא להוציא לעז על ספר תורה.												⋄
ובעשור של חומש הפקודים קורא על פה.												■
אמאי? נגולל וניקרי?												⋄
לפי שאין גוללין ספר תורה בציבור, מפני כבוד ציבור.	רב הונא בריה דרב יהושע אמר רב ששת:											⋄
ונייתי אחרינא ונקרי?												⋄
משום פגמו של ראשון.	רב הונא בר יהודה:											⋄
משום ברכה שאינה צריכה.	ריש לקיש:											⋄
ומי חיישינן לפגמא?												⋄
ראש חודש טבת שחל להיות בשבת מביאין שלש תורות, וקורין אחת בענינו של יום, ואחת של ראש חודש ואחת של חנוכה	והאמר רבי יצחק נפחא:											⋄
תלתא גברי בתלתא ספרי - ליכא פגמא, חד גברא בתרי ספרי - איכא פגמא.												⋄
ומברך עליה שמונה ברכות.												■
על התורה - כדרך שמברכים בבית הכנסת, על העבודה, ועל ההודאה, ועל מחילת העון כתיקנה, ועל המקדש בפני עצמו, ועל הכהנים בפני עצמן, ועל ישראל בפני עצמן, ועל שאר תפלה.	תנו רבנן:											⋄
ושאר התפלה: רנה תחינה בקשה מלפניך על עמך ישראל שצריכין להושע, וחזותם בשומע תפלה. ואחר כך כל אחד ואחד מביא ספר תורה מביתו, וקורא בו כדי להראות חזותו לרבים.	תנו רבנן:											⋄
הרואה כהן גדול כו לא מפני שאינו רשאי.												■
פשיטא												⋄
מהו דתימא - כדריש לקיש.												!
אין מעבירין על המצות.	דאמר ריש לקיש:											⋄
ומאי מצוה (משלי יד) - ברב עם הדרת מלך, קא משמע לן.												⋄
אם בבגדי ביוץ קורא, קדש ידיו ורגליו, פשט, ירד וטבל, עלה ונסתפג, והביאו לו בגדי זהב, ולבש, וקדש ידיו ורגליו, ויצא ועשה את אילו ואת איל העם, ואת שבעת כבשים תמימים בני שנה, דברי רבי אליעזר	[רבי אליעזר]											⋄
עם תמיד של שחר היו קרבין ופר העולה ושעיר הנעשה בחוץ עם תמיד של בין הערבים.	רבי עקיבא:											⋄
קדש ידיו ורגליו ופשט, וירד וטבל, ועלה ונסתפג, הביאו לו בגדי לבן ולבש, וקדש ידיו ורגליו, נכנס להוציא את הכף ואת המחטה.												■
קדש ידיו ורגליו, ופשט וירד וטבל, עלה ונסתפג, הביאו לו בגדי זהב ולבש וקדש ידיו ורגליו, ונכנס להקטיר קטורת של בין הערבים, ולהטיב את הנרות.												■
וקדש ידיו ורגליו ופשט, הביאו לו בגדי עצמו ולבש. ומלוין אותו עד ביתו												■
ויום טוב היה עושה לאוהביו בשעה שיצא בשלום מן הקודש.												■
היכי קאמר? עם תמיד של שחר היו קרבין, ופר העולה ושעיר הנעשה בחוץ עם תמיד של בין הערבים, או דילמא הכי קאמר: עם תמיד של שחר היו קרבין ופר העולה בהדיהו, ושעיר הנעשה בחוץ - עם תמיד של בין הערבים, ותו: פר העולה לרבי אליעזר דשייריה, אימת עביד ליה? ותו: בין לרבי אליעזר בין לרבי עקיבא אימורי חטאת אימת עביד להו?	איבעיא להו:											⋄
לא משכחת לה מתקנתא אלא או לרבי אליעזר דתנא בדבי שמואל, או לרבי עקיבא כדתוספתא.	רבא:											⋄
יצא ועשה אילו ואיל העם ואימורי חטאת, אבל פר העולה ושבעת כבשים ושעיר הנעשה בחוץ עם תמיד של בין הערבים.	דתנא דבי שמואל, רבי אליעזר:											⋄

<p>disputants-חולקים ♦ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story O</p>	<p>מימרא-statement ■ קושיא-challenge ; שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■</p>
--	---

יומא-בא לו כהן גדול	מאן דאמר	כ	ט	ז	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	
רבי עקיבא דתוספתא מאי היא																					ע.
פר העולה ושבעת כבשים עם תמיד של שחר היו קרבין, שנאמר (במדבר כח) מלבד עלת הבקר אשר לעלת התמיד. ואחר כך עבודת היום ואחר כך שיעיר הנעשה בחוץ, שנאמר (במדבר כט) שיעיר עזים אחד מאי טעמא דרבי אליעזר?	דתניא, רבי עקיבא:																				ע.
עביד כדכתיב. עביד ברישא דתורת כהנים, והדר עביד דחומש הפקודים.	[רבי אליעזר]																				ע.
ורבי עקיבא																					ע.
כדקתני טעמא (במדבר כח) מלבד עלת הבקר אשר לעלת התמיד אלמא: מוספין עם תמיד של שחר עביד להו.	[רבי עקיבא]																				ע.
ורבי אליעזר, האי מלבד חטאת הכפרים, מאי עביד ליה?																					ע.
ההוא מיבעי ליה: על מה שזה מכפר זה מכפר.	[רבי אליעזר]																				ע.
אחד קרב עם תמיד של שחר, וששה עם תמיד של בין הערבים.	רבי יהודה אומר משמו: [רבי עקיבא]																				ע.
ששה קרבין עם תמיד של שחר, ואחד עם תמיד של בין הערבים.	רבי אלעזר ברבי שמעון אומר משמו: [ר"ע]																				ע.
מאי טעמיהו דרבנן?																					ע.
תרי קראי כתיבי כתיב מלבד עלת הבקר וכתבי (ויקרא טז) ויצא ועשה את עלתו. הלכך, עביד מניהו הכא, ומניהו הכא.																					ע.
במאי קא מילגי?																					ע.
עביד חד כדכתיב מלבד עלת הבקר והדר עביד עבודת היום דילמא חולשא חליש כהן גדול.	רבי יהודה סבר:																				ע.
כיון דאתחיל - עביד ששה, דילמא פשע, דלגבי עבודת היום זריז הוא.	רבי אלעזר ברבי שמעון סבר:																				ע.
דכולי עלמא מיהת חד איל הוא, כמאן - כרבי.																					ע.
איל אחד האמור כאן, הוא האמור בחומש הפקודים.	דתניא: רבי:																				ע.
שני אילים הן, אחד האמור כאן, ואחד האמור בחומש הפקודים.	רבי אלעזר ברבי שמעון:																				ע.
מאי טעמא דרבי?																					ע.
דכתיב אחד.	[רבי]																				ע.
ורבי אלעזר ברבי שמעון																					ע.
מאי אחד - מיוחד שבעדרו.	[רבי אלעזר ברבי שמעון]																				ע.
ורבי																					ע.
נפקא ליה ממבחר נדרין.	[רבי]																				ע.
ורבי אלעזר ברבי שמעון:																					ע.
חד בחובה וחד בנדבה, וצריכי.	[רבי אלעזר ברבי שמעון]																				ע.
קידש ידיו ורגליו.																					ע.
(ויקרא טז) ובא אהרן אל אהל מועד, למה הוא בא - להוציא את הכף ואת המחתה, שכל הפרשה כולה נאמרה על הסדר, חוץ מפסוק זה.	תנו רבנן:																				ע.
מאי טעמא?																					ע.
גמירי חמש טבילות ועשרה קידושין טובל כהן גדול ומקדש בו ביום, ואי אמרת כסדרן כתיבי - לא משכחת לה אלא שלש טבילות וששה קידושין.	רב חסדא:																				ע.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

יזמא-בא לו כהן גדול	מאן דאמר	כ	י	ז	ו	ה	ז	ה	ט	י	כ
ודילמא מפסיק ליה בשעיר הנעשה בחוץ	מתקיף לה רבי זירא:				ז						עא
אמר קרא ויצא ועשה את עלתו, מיציאה ראשונה עבדו אילו ואילו העם.	אביי:				!						עא
אמר קרא ופשת את בגדי הבד שאין תלמוד לומר אשר לבש, כלום אדם פושט אלא מה שלובש? אלא מה תלמוד לומר אשר לבש - שלבש כבר.	רבא:				!						עא
ואימא דמפסיק ליה בשעיר הנעשה בחוץ	מתקיף לה רבה בר רב שילא:				ז						עא
הכתיב ויצא ועשה.					!						עא
וכל הפרשה כולה נאמרה על הסדר? והא קראי כתיבי: (ויקרא טז) ואת חלב החטאת יקטיר המזבחה והדר ואת פר החטאת ואת שעיר החטאת.					ז						עא
הרואה את כהן גדול כשהוא קורא אינו רואה פר ושעיר הנשרפין	ואילו אנן תנן:				ז						עא
ואילו אמורי חטאת בתר הכי מקטיר להן					ז						עא
אימא: חוץ מפסוק זה ואילך.					!						עא
ומאי חזית דמשבשת קראי? שביש מתניתא					ז						עא
אמר קרא והמשלח והשרף, מה משלח - דמעיקרא, אף שורף דמעיקרא	אביי:				!						עא
אדרבה, מה שורף דהשתא, אף משלח - דהשתא					ז						עא
והמשלח - דמעיקרא משמע.					!						עא
אמר קרא (ויקרא טז) יעמד חי עד מתי יהא זקוק לעמוד חי - עד שעת כפרה, ואימתי שעת כפרה - בשעת מתן דמים ותו לא.	רבא:				!						עא
אתי משלח, מצאו בשוק לכהן גדול, אומר לו: אישי כהן גדול עשינו שליחותך. מצאו בביתו, אומר לו: מחיה חיים, עשינו שליחותו.											עא
כי מיפסטי רבנן מהדדי בפומבדיתא אמרי הכי: מחיה חיים יתן לך חיים ארוכים וטובים ומתוקנין.	רבה:										עא
(תהלים קטז) אתהלך לפני ה' בארצות החיים - אמר רב יהודה: זה מקום שווקים.	[רב יהודה]										עא
(משלי ג) כי ארך ימים ושנות חיים ושלוש יוסיפו לך.											עא
וכי יש שנים של חיים ויש שנים שאינן של חיים?					ז						עא
אלו שנותיו של אדם, המתהפכות עליו מרעה לטובה.	רבי אלעזר:				!						עא
(משלי ח) אליכם אישים אקרא, אמר רבי ברכיה: אלו תלמידי חכמים, שדומין לנשים ועושין גבורה כאנשים.	[רבי ברכיה]										עא
הרוצה לנסך יין על גבי המזבח - ימלא גרונו של תלמידי חכמים יין, שנאמר אליכם אישים אקרא.	ואמר רבי ברכיה:										עא
אם רואה אדם שתורה פוסקת מזרעו - ישא בת תלמיד חכם, שנאמר (איוב יד) אם יזקין בארץ שרשו ובעפר ימות גזעו, מריח מים יפריח ועשה קציר כמו נטע.	ואמר רבי ברכיה:										עא
ויום טוב היה עושה לאוהביו.											עא
מעשה בכהן גדול אחד שיצא מבית המקדש, והוא אזלי כולי עלמא בתריה. כיון דחזוניהו לשמעיה ואבטליון - שבקוהו לדידיה ואולי בתר שמעיה ואבטליון. לסוף אתו שמעיה ואבטליון לאיפטורי מיניה דכהן גדול אמר להן: ייתון בני עממין לשלם - אמרו ליה: ייתון בני עממין לשלם - דעבדין עובדא דאהרן, ולא ייתי בר אהרן לשלם - דלא עבדי עובדא דאהרן.	תנו רבנן:				ו						עא
כהן גדול משמש בשמונה כלים וההדיוט בארבעה: בכתונת, ומכנסים, ומצנפת, ואבנט. מוסיף עליו כהן גדול חשן, ואפוד, ומעיל וציץ.											עא
כאלו נשאלין באורים ותומים, ואין נשאלין אלא למלך, ולאב בית דין, ולמי שהציבור צריך בו.											עא
דברים שנאמר בהן שש - חוטן כפול ששה, משור - שמונה, מעיל - שנים עשר, פרכת - עשרים וארבעה. חושן ואפוד - עשרים ושמונה.	תנו רבנן:										עא
חוטן כפול ששה מנא לך?					א						עא

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

יומא-בא לו כהן גדול	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
דאמר קרא (שמות לט) ויעשו את הכתנת שש ואת המצנפת שש ואת פארי המגבעת שש ואת מכנסי הבד שש משזור. חמשה קראי כתיבי: חד - לגופיה, דכיתנא ניהוו. וחד - שיהא חוטן כפול ששה, וחד - שיהיו שזורין, וחד - לשאר בגדים שלא נאמר בהן שש, וחד - לעכב.												◊
מאי משמע דהאי שש כיתנא הוא?												◊
דאמר קרא בד - דבר העולה מן הקרקע בד בד.	רבי יוסי ברבי חנינא:											◊
ואימא עמרא												◊
עמרא איפצולי מיפצלא.												◊
כיתנא נמי איפצולי מפציל												◊
כיתנא אגב לקותיה מפציל.												◊
מהכא: (יחזקאל מד) פארי פשתים יהיו על ראשם ומכנסי פשתים יהיו על מתניהם.	רבינא:											◊
הא מקמי דאתי יחזקאל מאן אמרה?	אמר ליה רב אשי:											◊
ולטעמיך, הא דאמר רב חסדא:												◊
דבר זה מתורת משה רבינו לא למדנו, מדברי יחזקאל בן בוזי למדנו (יחזקאל מד) כל בן נכר ערל לב וערל בשר לא יבא אל מקדשי (לשרתני)	[רב חסדא]											◊
הא מקמי דאתי יחזקאל מאן אמרה?												◊
אלא: גמרא גמירי לה, ואתא יחזקאל ואסמכה אקרא.												◊
הכא נמי, גמרא גמירי לה, ואתא יחזקאל ואסמכה אקרא.												◊
משזור - שמונה, מנא לן?												◊
דכתיב (שמות לט) ויעשו על שולי המעיל רמוני תכלת וארגמן ותולעת שני משזור ויליף משזור משזור מפרכת, מה להלן עשרים וארבעה - אף כאן עשרים וארבעה דהוה כל חד וחד תמני.												◊
ונילף מחשן ואפוד, מה להלן עשרים ושמונה אף כאן עשרים ושמונה												◊
דנין דבר שלא נאמר בו זהב מדבר שלא נאמר בו זהב, לאפוקי חשן ואפוד שנאמר בהן זהב.												◊
אדרבה, דנין בגד מבגד, לאפוקי פרוכת, דאהל הוא												◊
אלא: דנין מאבנט, ודנין בגד דובר שלא נאמר בו זהב, מבגד דובר שלא נאמר בו זהב, ואין דנין דבר שאין בו זהב מדבר שיש בו זהב.												◊
תעשנו כתיב, תעשנו - לזה ולא לאחר.	רב מרי:											◊
ועשית כתיב שיהיו כל עשיות שוות, והיכי נעביד? נעביד תלתא דעשרה עשרה - הוו להו תלתין, נעביד תרי דתשעה תשעה וחד דעשרה - אמר קרא ועשית שיהיו כל עשיותיו שוות.	רב אשי:											◊
מעיל שנים עשר מנא לן?												◊
דכתיב (שמות כח) ועשית את מעיל האפוד כליל תכלת ויליף תכלת תכלת מפרוכת, מה להלן ששה - אף כאן ששה.												◊
ונילף משוליו ורמוניו, מה להלן שמונה - אף כאן שמונה												◊
דנין כלי מכלי, ואין דנין כלי מתכשיט כלי.												◊
אדרבה, דנין גופו מגופו, ואין דנין גופו מעלמא												◊
היינו דאמרינן: לשאר בגדים, שלא נאמר בהן שש.												◊
פרכת עשרים וארבעה - ארבעה דשיתא שיתא - לא דינא ולא דיינא.												◊
חשן ואפוד עשרים ושמונה מנא לן?												◊

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום חזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

יזמא-בא לו כהן גדול	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דכתיב (שמות כח) ועשית חשן משפט מעשה חשב כמעשה אפד תעשנו זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משור, ארבעה דשיתא שיתא - עשרין וארבעה, זהב ארבעה - הא עשרין ותמניא.												עב.
ואימא זהב נמי ששה												עב.
אמר קרא (שמות לט) וקצץ פתלים, פתיל פתילים הרי כאן ארבעה.	רב אחא בר יעקב:											עב.
אמר קרא לעשות בתוך התכלת ובתוך הארגמן. היכי נעביד? נעביד ארבעה דתרי תרי - הוה להו תמניא, נעביד תרי דתרי תרי, ותרי דחד חד - ועשית שיהיו כל עשיותיו שוות.	רב אשי:											עב.
המקרע בגדי כהונה - לוקה, שנאמר (שמות כח) לא יקרע.	רחבא אמר רב יהודה:											עב.
ודילמא הכי קאמר רחמנא: נעביד ליה שפה כי היכי דלא ניקרע	מתקיף לה רב אחא בר יעקב:											עב.
מי כתיב שלא יקרע?												עב.
המזיה חושן מעל האפור, והמסיר בדי ארון - לוקה, שנאמר (שמות כח) לא יזח (שמות כה) ולא יסרו.	רבי אלעזר:											עב.
ודילמא כי קאמר רחמנא - חדקניהו ועבדינהו שפיר כדי שלא יזח ולא יסורו	מתקיף לה רב אחא בר יעקב:											עב.
מי כתיב שלא יזח ושלא יסרו?												עב.
כתיב (שמות כה) בטבעת הארון יהיו הבדים לא יסרו ממנו וכתיב (שמות כו) והובא את בדיו בטבעת. הא כיצד? מתפרקין ואין נשמטין.	רבי יוסי ברבי חנינא רמי:											עב.
בטבעת הארון יהיו הבדים. יכול לא יהיו זזין ממקומן - תלמוד לומר והובא את בדיו בטבעת, אי והובא את בדיו יכול יהיו נכנסין ויוצאין - תלמוד לומר בטבעת הארון יהיו הבדים, הא כיצד? מתפרקין ואין נשמטין.	תניא נמי הכי:											עב.
מאי דכתיב (שמות כו) עצי שטים עמדים, שעומדים דרך גדילתן.	רבי חמא ברבי חנינא:											עב.
דבר אחר: עומדים - שמעמידין את צפויין												עב.
דבר אחר: עומדים, שמא תאמר אבד סברן ובטל סכויין - תלמוד לומר עמדים - שעומדין לעולם ולעולמים.												עב.
מאי דכתיב (שמות לה) את בגדי השרד לשרת בקודש. אלמלא בגדי כהונה לא נשתיר משונאיהן של ישראל שריד ופליט.	ואמר רבי חמא בר חנינא:											עב.
בגדים שגורדין אותן ככרייתן מכליהן, ומשרדין מהן כלום	רבי שמואל בר נחמני אמר דבי רבי שמעון תנא:											עב.
מאי היא?												עב.
אלו מעשה מחט.	ריש לקיש:											עב.
בגדי כהונה אין עושין אותן מעשה מחט אלא מעשה אורג, שנאמר (שמות כח) מעשה ארג	מיתיבי:											עב.
לא נצרכה אלא לבית יד שלהם.	אביי:											עב.
בית יד של בגדי כהונה נארגת בפני עצמה ונדבקת עם הבגד, ומגעת עד פיסת היד.	כדתניא:											עב.
שלוש ארונות עשה בצלאל, אמצעי של עץ תשעה, פנימי של זהב שמונה, חיצון עשרה ומשהו.	רחבא אמר רב יהודה:											עב.
אחד עשר ומשהו	והתניא:											עב.
לא קשיא: הא - כמאן דאמר יש בעביו טפח, הא כמאן דאמר אין בעביו טפח.												עב.
ומאי משהו												עב.
זיר.												עב.
שלושה זירים הן של מזבחה ושל ארון ושל שלחן. של מזבחה - זכה אהרן ונטלו, של שלחן - זכה דוד ונטלו, של ארון - עדיין מונח הוא, כל הרוצה ליקח - יבא ויקח, שמא תאמר פחות הוא - תלמוד לומר (משלי ח) בי מלכים ימלכו.	רבי יוחנן:											עב.
כתיב זר וקרינן זיר, זכה - נעשית לו זיר, לא זכה - זרה הימנו.	רבי יוחנן רמי:											עב.
כתיב (דברים י) ועשית לך ארון עץ, וכתיב (שמות כה) ועשו ארון עצי שטים - מכאן לתלמיד חכם שבני עיר מצווין לעשות לו מלאכתו.	רבי יוחנן רמי:											עב.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator
א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ

יומא-בא לו כהן גדול	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	עב:
מימרא													
(שמות כה) מבית ומחוץ תצפנו אמר רבא: כל תלמיד חכם שאין תוכו כבדו - אינו תלמיד חכם.	[רבא]												עב:
נקרא נתעב, שנאמר (איוב טו) אף כי נתעב ונאלח איש שתה כמים עולה.	אבוי ואיתמא רבה בר עולא												עב:
מאי דכתיב (משלי יז) למה זה מחיר ביד כסיל לקנות חכמה ולב אין - אי להם לשנאיהן של תלמידי תכמים שעוסקין בתורה, ואין בהן יראת שמים.	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:												עב:
חבל על דלית ליה דרתא, ותרעא לדרתיה עביד.	מכרין רבי ינאי:												עב:
במשותא מיניכו, לא תירתון תרתי גיהנם.	רבא לרבנן:												עב:
מאי דכתיב (דברים ד) וזאת התורה אשר שם משה, וזה נעשית לו סם חיים, לא זכה - נעשית לו סם מיתה.	רבי יהושע בן לוי:												עב:
דאומן לה - סמא דחייא, דלא אומן לה - סמא דמותא.	והיינו דאמר רבא:												עב:
כתיב (תהלים יט) פקודי ה' ישרים משמחי לב וכתיב (תהלים יח) אמרת ה' צרופה, זכה - משמתחו, לא זכה - צורפתו.	רבי שמואל בר נחמני: רבי יונתן רמי:												עב:
מגופיה דקרא נפקא, וזה צורפתו לחיים, לא זכה - צורפתו למיתה.	ריש לקיש:												עב:
(תהלים יט) יראת ה' טהורה עומדת לעד, אמר רבי חנינא: זה הלומד תורה בטהרה. מאי נושא אשה ואחר כך לומד תורה.	[רבי חנינא]												עב:
עדות ה' נאמנה אמר רבי חייא בר אבא: נאמנה היא להעיד בלומדיה.	[רבי חייא בר אבא]												עב:
(שמות כו) מעשה רקם (שמות כו) מעשה חשב אמר רבי אלעזר: שרוקמין במקום שחושבין.	[רבי אלעזר]												עב:
רוקם - מעשה מחט, לפיכך פרצוף אחד. חושב - מעשה אורג, לפיכך שני פרצופות.	תנא משמיה דרבי נחמיה:												עב:
באלו נשאלין באורים ותומים.													עב:
בגדים שכהן גדול משמש בהן משוח מלחמה משמש בהן, שנאמר (שמות כט) ובגדי הקדש אשר לאהרן יהיו לבניו אחריו - למי שבא בגדולה אחריו.	כי אתא רב דימי אמר:												עב:
יכול יהא בנו של משוח מלחמה משמש תחתיו, כדרך שבנו של כהן גדול משמש תחתיו - תלמוד לומר (שמות כט) שבעת ימים ילבשם הכהן תחתיו מבניו אשר יבא אל אהל מועד - מי שראוי לבא אל אהל מועד.	מתבי רב אדא בר אבהו, ואמרי לה כדי:												עב:
ואם איתא, מיחזא חזי?													עב:
הכי קאמר כל שעיקר משיחתו לאהל מועד, יצא זה שעיקר משיחתו למלחמה.	רב נחמן בר יצחק:												עב:
משוח מלחמה אינו משמש לא בארבעה ככהן הדיוט, לא בשמונה ככהן גדול	מיתיבי:												עב:
אלא זר משוית ליה? - אלא, ככהן גדול - משום איבה, ככהן הדיוט - משום מעלין בקדש ולא מורידין.	אמר ליה אבוי:												עב:
והאי תנא דלית ליה איבה, ולא קא משמש	רב אדא בר אבא לרבא:												עב:
דברים שבין כהן גדול לכהן הדיוט: פר כהן משיח, ופר הבא על כל המצות, ופר יום הכפורים, ועשירית האיפה. לא פורע ולא פורם, אבל פורם הוא מלמטה, וההדיוט מלמעלה, ואין מטמא לקרוביו, ומצווה על הבתולה, ומזהר על האלמנה, ומחזיר את הרוצה, ומקריב אונו ואינו אוכל, ואינו חולק, ונטול חלק בראש, ומקריב חלק בראש, ומשמש בשמנה כלים, ופטור על טומאת מקדש וקדשיו, וכל עבודות יום הכפורים אינן כשירות אלא בו.	דתניא:												עב:
וכולן נוהגות במרובה בגדים, חוץ מפר הבא על כל המצות.													עב:
וכולן נוהגות במשוח שעבר חוץ מפר יום הכפורים ועשירית האיפה.													עב:
וכולן אין נוהגות במשוח מלחמה, חוץ מחמשה דברים האמורין בפרשה: לא פורע, ולא פורם, ולא מטמא לקרוביו, ומצווה על הבתולה, ומזהר על האלמנה													עב:
ומחזיר את הרוצה כדברי רבי יהודה	[רבי יהודה]												עב:
אינו מחזיר.	חכמים:												עב:
כי לית ליה איבה - בדכוותיה, בדוטר מיניה - אית ליה.													עב:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

Talmud Navigator

יומא-בא לו כהן גדול	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
יתבי רבי אבהו וקאמר לה להא שמעתא משמיה דרבי יוחנן. אהדרינהו רבי אמי ורבי אסי לאפייהו.												
איכא דאמרי רבי חייא בר אבא אמרה ואהדרינהו רבי אמי ורבי אסי לאפייהו.												
בשלמא רבי אבהו - משום יקרא דבי קיסר, אלא לרבי חייא בר אבא נימרו ליה מימר: לא אמר רבי יוחנן הכי.	מתקוף לה רב פפא:											
נשאל איתמר.	כי אתא רבין אמר:											
בגדים שכהן גדול משמש בהן - משוח מלחמה נשאל בהן.	תניא נמי הכי:											
כיצד שואלין? השואל פניו כלפי נשאל, והנשאל פניו כלפי שכינה. השואל אומר: (שמואל א' ל) ארדף אחרי הגדוד הזה והנשאל אומר: כה אמר ה' עלה והצלח.	תנו רבנן: [ת"ק]											
אין צריך לומר כה אמר ה' אלא עלה והצלח	רבי יהודה:											
אין שואלין בקול - שנאמר (במדבר כז) ושאל לו, ולא מהרהר בלבו שנאמר ושאל לו לפני ה'. אלא כדרך שאמרה חנה בתפלתה, שנאמר: (שמואל א' א) וחנה היא מדברת על לבה.												
אין שואלין שני דברים כאחד, ואם שאל - אין מחזירין אלא אחד, ואין מחזירין לו אלא ראשון, שנאמר (שמואל א' כג) היסגרני בעלי קעילה בידו הירד שאול וגו' ויאמר ה' ירד.												
והא אמרת אין מחזירין אלא ראשון												
דוד שאל שלא כסדר, והחזירו לו כסדר. וכיון שידע ששאל שלא כסדר - חזר ושאל כסדר, שנאמר (שמואל א' כג) הוסגרו בעלי קעילה אתי ואת אנשי ביד שאול ויאמר ה' יסגירו.												
ואם הוצרך הדבר לשנים - מחזירין לו שנים, שנאמר (שמואל א' ל) וישאל דוד בה' לאמר ארדף אחרי הגדוד הזה האשיגנו ויאמר (ה') לו רדף כי השג תשיג והצל תציל												
ואף על פי שגזירת נביא חזרת, גזירת אורים ותומים - אינה חוזרת, שנאמר (במדבר כז) במשפט האורים.												
למה נקרא שמן אורים ותומים?												
אורים - שמאירין את דבריהן, תמים - שמשלימין את דבריהן.												
ואם תאמר: בגבעת בנימין מפני מה לא השלימו?												
הם שלא ביחנו אם לנצח אם להנצח ובאחרונה שביחנו - הסכימו, שנאמר (שופטים כ) ופינחס בן אלעזר בן אהרן עמד לפניו בימים ההם לאמר האוסף עוד לצאת למלחמה עם בני בנימין אחי אם אהדל ויאמר ה' עלו כי מחר אתננו בידך.												
כיצד נעשית?												
בולטות	רבי יוחנן:											
מצטרפות.	ריש לקיש:											
והא לא כתיב בהו צד"י: [וח' וק']												
אברהם יצחק ויעקב כתיב שם.	רב שמואל בר יצחק:											
והא לא כתיב טי"ת												
שבטי ישורון כתיב שם.	רב אחא בר יעקב:											
כל כהן שאינו מדבר ברוח הקודש ושכינה שורה עליו - אין שואלין בו, שהרי שאל צדוק ועלתה לו, אביתר ולא עלתה לו, שנאמר (שמואל ב' טו) ויעל אביתר עד תם כל העם וגו'.	מיתבי:											
סיועי הוה מסייע בהדיהו.												
ואין שואלין אלא למלך.												
מנא הני מילי?												
דאמר קרא (במדבר כז) ולפני אלעזר הכהן יעמד ושאל לו במשפט האורים וגו' הוא - זה מלך, וכל [בני] ישראל אתו - זה משוח מלחמה, וכל העדה - זו סנהדרין.	רבי אבהו:											
הדרן עלך בא לו כהן גדול												

מירא-statement ■
קושיא-challenge ;
שאלה-question ^
תירוץ-answer !
ראיה-proof ■

חולקים-disputants ◆
נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ◊
מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment <
מעשה-story O

מקרא-key:

Talmud Navigator

מאן דאמר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
יומא-יום הכפורים	מירא											
יום הכפורים אסור באכילה, ובשתיה, וברחיצה, ובסיכה, ובנעילת הסנדל, ובתשיש המטה והמלך והכלה ירחצו את פניהם, והחיה תנעול את הסנדל, דברי רבי אליעזר	[רבי אליעזר]											
אוסרין.	חכמים											
האוכל ככותבת הגסה, כמוה וכגרעינתה, והשותה מלא לוגמיו - חייב.												
כל האוכלים מצטרפין לככותבת, וכל המשקין מצטרפין למלא לוגמיו.												
האוכל ושותה אין מצטרפין.												
אסור? ענוש כרת הוא												
לא נצרכה אלא לחצי שיעור.	רבי אילא, ואיתימא רבי ירמיה:											
הניחא למאן דאמר חצי שיעור אסור מן התורה, אלא למאן דאמר חצי שיעור מותר מן התורה, מאי איכא למימר?												
חצי שיעור, רבי יוחנן אמר: אסור מן התורה	דאיתמר: [רבי יוחנן]											
מותר מן התורה.	ריש לקיש:											
הניחא לרבי יוחנן, אלא לריש לקיש מאי איכא למימר?												
שאסור מדרבנן.	מודה ריש לקיש:											
אי הכי לא ניחייב עליה קרבן שבועה												
שבועה שלא אוכל, ואכל נבילות וטריופות שקצים ורמשים - חייב	אלמא תנן: [חכמים]											
פטר.	רבי שמעון:											
והוינן בה: אמאי חייב? מושבע ועומד מהר סיני הוא												
בכולל דברים המותרים עם דברים האסורין.	רב ושמואל ורבי יוחנן:											
אי אתה מוצא אלא במפרש חצי שיעור ואלויבא דרבנן, או בסתם ואלויבא דרבי עקיבא	ריש לקיש:											
אדם אוסר עצמו בכל שהוא.	דאמר: [רבי עקיבא]											
וכי תימא כיון דאית ליה היתר מן התורה - קא חייל קרבן שבועה												
שבועת העדות אינה נוהגת אלא בראיין להעיד.	והתנן:											
למעוטי מאי?	והוינן בה:											
למעוטי מלך	רב פפא:											
למעוטי משחק בקוביא.	רב אחא בר יעקב:											
והא משחק בקוביא מדאורייתא מיחזי חזי, ורבנן הוא דפסלוהו, ולא קא חיילא עליה שבועה												
שאני התם דאמר קרא (ויקרא ה) אם לוא יגיד - והאי לאו בר הגדה הוא כלל.												
וכל היכא דענוש כרת לא תני אסור?												
אף על פי שאמרו אסור בכולן, לא אמרו ענוש כרת אלא על האוכל ושותה ועושה מלאכה בלבד	והתניא:											
כשאמרו אסור לא אמרו אלא בכחצי שיעור, אבל כשיעור - ענוש כרת, ואף על פי שענוש כרת - אין ענוש כרת אלא אוכל ושותה ועושה מלאכה בלבד.	הכי קאמר:											
ואי בעית אימא כי קתני אסור - אשאר.												

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

ימא-יום הכפורים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מניין ליום הכפורים שאסור ברהיצה בסיכה ובנעילת הסנדל ובתשימיש המטה - תלמוד לומר (ויקרא טז) שבתון - שבות.	דתנו רבנן רוב יוסף בשאר סיפרי דבי רב:											
חצי שיעור, רבי יוחנן אמר: אסור מן התורה.	גופא: [רבי יוחנן]											
מותר מן התורה.	ריש לקיש:											
אסור מן התורה כיון דחזי לאיצטרופי - איסורא קא אכיל.	רבי יוחנן:											
מותר מן התורה, אכילה אמר רהמנא - וליכא.	ריש לקיש:											
אין לי אלא כל שישנו בעונש ישנו באזהרה, כו' וחצי שיעור הואיל ואינו בעונש יכול אינו באזהרה - תלמוד לומר (ויקרא ז) כל חלב.	איתביה רבי יוחנן לריש לקיש:											
מדרכנן, וקרא אסמכתא בעלמא.												
הכי נמי מסתברא, דאי סלקא דעתך דאורייתא, כו' ספיקא הוא, איצטריך קרא לאתויי ספיקא?												
אי משום הא לא איריא קסברי כו' בריה בפני עצמה היא.												
דאי לא תימא הכי												
אף כל לאתויי כו'.	הא דאמר רב אידי בר אבין:											
כו' ספיקא הוא, איצטריך קרא לרבווי ספיקא?												
אלא בריה שאני.												
הכי נמי: בריה שאני.												
(ויקרא טז) תענו את נפשתיכם, יכול ישב בחמה או בצנה כדי שיצטער, תלמוד לומר (ויקרא טז) וכל מלאכה לא תעשו. מה מלאכה - שב ואל תעשה, אף ענוי נפש - שב ואל תעשה.	תנו רבנן:											
ואימא: היכא דיתוב בשימשא וחיים ליה - לא נימא ליה קום טוב בטולא, יתיב בטולא וקריר ליה, לא נימא ליה קום טוב בשימשא												
דומיא דמלאכה, מה מלאכה - לא חלקת בה, אף ענוי - לא תחלוק בו.												
תענו את נפשתיכם יכול ישב בחמה ובצנה ויצטער	תניא אידך:											
תלמוד לומר וכל מלאכה לא תעשו, מה מלאכה - דבר שחייבין עליו במקום אחר, אף ענוי נפש - שחייבין עליו במקום אחר. ואי זה זה - זה פגול ונותר.												
אביא פגול ונותר שהן בכרת, ולא אביא את הטבל שאינו בכרת												
תלמוד לומר, תענו ועניתם את נפשתיכם ריבה.												
אביא הטבל שהוא במיתה, ולא אביא את הנבילה שאינה במיתה												
תלמוד לומר - תענו ועניתם את נפשתיכם ריבה.												
אביא את הנבילה שהוא בלאו, ולא אביא את החולין שאינן בלאו												
תלמוד לומר תענו ועניתם את נפשתיכם ריבה.												
אביא החולין שאינן בקום אכול ולא אביא את התרומה שהיא בקום אכול												
תלמוד לומר תענו ועניתם את נפשתיכם ריבה.												
אביא את התרומה שאינה בכל תותירו ולא אביא את הקדשים שהן בכל תותירו												
תלמוד לומר תענו ועניתם את נפשתיכם ריבה.												
ואם נפשך לומר: הרי הוא אומר (ויקרא כג) והאבדתני את הנפש היא - ענוי שהוא אבידת הנפש, ואיזה זה - זה אכילה ושתייה.												

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

יומא-יום הכפורים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי ואם נפשך לומר?												עד:
וכי תימא: בעריות קא מישתעי קרא - הרי הוא אומר והאבדתי הנפש ענוי שיש בו אבידת נפש, ואי זה זה - זה אכילה ושתייה.												עד:
נאמר כאן ענוי ונאמר להלן ענוי, מה להלן ענוי רעבון - אף כאן ענוי רעבון	דבי רבי ישמעאל תנא:											עד:
ונילף (בראשית לא) מאם תענה את בנת?												עד:
דנין ענוי דרבים מענוי דרבים, ואין דנין ענוי דרבים מענוי דיחיד.												עד:
ונילף מענוי דמצרים, דכתיב (דברים כו) וירא את ענינו ואמרינו: זו פרישות דרך ארץ												עד:
אלא, דנין ענוי בידי שמים מענוי בידי שמים, ואין דנין ענוי בידי שמים מענוי בידי אדם.												עד:
(דברים ח) המאכלך מן במדבר למען ענתך, רבי אמי ורבי אסי חד אמר: אינו דומה מי שיש לו פת בסלו למי שאין לו פת בסלו	[רבי אמי ורבי אסי חד אמר:]											עד:
אינו דומה מי שרואה ואוכל למי שאינו רואה ואוכל.	וחד אמר: [רבי אמי/רבי אסי]											עד:
מכאן רמז לסומין שאוכלין ואין שבעין.	רב יוסף:											עד:
הלכך, מאן דאית ליה סעודתא - לא ליכלה אלא ביממא.	אביי:											עד:
מאי קרא (קהלת ו) - טוב מראה עינים מהלך נפש.	רבי זירא:											עד:
טוב מראה עינים באשה יותר מגופו של מעשה, שנאמר טוב מראה עינים מהלך נפש.	ריש לקיש:											עד:
(משלי כג) כי יתן בכוס עינו יתהלך במישרים, רבי אמי ורבי אסי, חד אמר: כל הנותן עינו בכוסו - עריות כולן דומות עליו כמישור.	[רבי אמי ורבי אסי חד אמר:]											עד:
כל הנותן עינו בכוסו - כל העולם כולו דומה עליו כמישור.	וחד אמר: [רבי אמי/רבי אסי]											עה.
(משלי יב) דאגה בלב איש ישחנה רבי אמי ורבי אסי, חד אמר: ישחנה מדעתו	[רבי אמי ורבי אסי חד אמר:]											עה.
ישחנה לאחרים	וחד אמר: [רבי אמי/רבי אסי]											עה.
(ישעיהו סה) ונחש עפר לחמו, רבי אמי ורבי אסי חד אמר: אפילו אוכל כל מעדני עולם טועם בהם טעם עפר.	[רבי אמי ורבי אסי חד אמר:]											עה.
אפילו אוכל כל מעדני עולם אין דעתו מיושבת עליו עד שיאכל עפר.	וחד אמר: [רבי אמי/רבי אסי]											עה.
בוא וראה שלא כמדת הקדוש ברוך הוא מדת בשר ודם. מדת בשר ודם, מקניט את חבירו - יורד עמו לחייו. אבל הקדוש ברוך הוא אינו כן, קלל את הנחש - עולה לגג מזונותיו עמו, יורד למטה - מזונותיו עמו. קלל את כנען - אוכל מה שרבו אוכל, ושותה מה שרבו שותה. קלל את האשה - הכל רצין אחריה, קלל את האדמה - הכל ניוזנין הימנה.	תנאי, אמר רבי יוסי:											עה.
(במדבר יא) זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חנם, רב ושמואל חד אמר: דגים עריות.	[רב ושמואל חד אמר:]											עה.
	וחד אמר: [רב/שמואל]											עה.
דכתיב נאכל	מאן דאמר דגים:											עה.
דכתיב חנם.	מאן דאמר עריות:											עה.
ולמאן דאמר עריות - הא כתיב נאכל												עה.
לישנא מעליא נקט, דכתיב (ל) אכלה ומחתה פיה ואמרה לא פעלתי און.												עה.
ולמאן דאמר דגים, מאי חנם?												עה.
דהוו מיייתין להו מהפקירא.												עה.
כשהיו ישראל שואבין מים הקדוש ברוך הוא מזמין להם בתוך המים דגים קטנים בכדיהן.	דאמר מר:											עה.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
---	--

Talmud Navigator

יומא-יום הכפורים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בשלמא למאן דאמר דגים, אבל עריות לא פריצי בהו - היינו דכתב (שיר השירים ד) גן נעול אחתי כלה [גן] אלא למאן דאמר עריות - מאי מעין חתום?												ע.ה.
מהנך דאסירין לא פריצי בהו.												ע.ה.
בשלמא למאן דאמר עריות היינו דכתיב (במדבר יא) וישמע משה את העם בכה למשפחותיו - על עסקי משפחותיו שנאסרו להם לשכב אצלם, אלא למאן דאמר דגים - מאי בוכה למשפחותיו?												ע.ה.
הא והא הואי.												ע.ה.
(במדבר יא) את הקשאים ואת האבטחים, רבי אמי ורבי אסי: חד אמר: טעם כל המינין טעמו במן, טעם חמשת המינין הללו לא טעמו בו.	[רבי אמי ורבי אסי: חד אמר:]											ע.ה.
טעם כל המינין טעמו טעמן וממשן, והללו - טעמן ולא ממשן.	חד אמר: [רבי אמי/רבי אסי]											ע.ה.
(שמות טז) והוא כורע גד לבן, אמר רבי אסי: עגול כגידא, ולבן כמרגלית.	[רבי אסי]											ע.ה.
גד - שדומה לזרע פשתן בגבעולין.	תנו רבנן:											ע.ה.
גד - שדומה להגדה שמושכת לבו של אדם כמים.	אחרים:											ע.ה.
גד - שמגיד להם לישראל אי בן תשעה לראשון ואי בן שבעה לאחרון. לבן - שמלבין עונותיהן של ישראל.	תניא אידך:											ע.ה.
כשם שהנביא היה מגיד להם לישראל מה שבחורין ומה שבסדקין, כך המן מגיד להם לישראל מה שבחורין ומה שבסדקין. כיצד? שנים שבאו לפני משה לדין זה אומר: עבדי גנבת, וזה אומר: אתה מכרתו לי. אמר להם משה: דינו לבוקר משפט. למחר אם נמצא עומרו בבית רבו ראשון - בידוע שזה גנבו, אם נמצא עומרו בבית רבו שני בידוע שזה מכרו לו. וכן איש ואשה שבאו לפני משה לדין. זה אומר: היא סרחה עלי, והיא אומרת: הוא סרח עלי. אמר להם משה: דינו לבקר משפט. למחר, אם נמצא עומרה בבית בעלה - בידוע שהיא סרחה עליו, נמצא עומרה בבית אביה - בידוע שהוא סרח עליה.	תניא, רבי יוסי:											ע.ה.
כתיב (במדבר יא) וברדת הטל על המחנה לילה ירד המן עליו וכתיב (שמות טז) ויצא העם ולקטו וכתוב (במדבר יא) שטו העם ולקטו. הא כיצד? צדיקים ירד על פתח בתיהם, בינונים - יצאו ולקטו, רשעים שטו ולקטו.												ע.ה.
כתיב להם וכתיב עגות וכתיב וטחנו. הא כיצד? צדיקים - להם, בינונים - עוגות, רשעים - טחנו בריחים.												ע.ה.
(במדבר יא) או דכו במדכה, אמר רבי יהודה אמר רב, ואיתימא רבי חמא ברבי חנינא: מלמד שירד להם לישראל עם המן תכשיטי נשים, דבר שנידון במדוכה.	[רבי יהודה אמר רב, ואיתימא רבי חמא ברבי]											ע.ה.
(במדבר יא) ובשלו בפרור אמר רבי חמא: מלמד שירד להם לישראל עם המן ציקי קדירה.	[רבי חמא]											ע.ה.
(שמות לו) והם הביאו אליו עוד נדבה בבקר בבקר, מאי בבקר בבקר? אמר רבי שמואל בר נחמני וינתן: מדבר שירד להם בבקר בבקר, מלמד שירדו להם לישראל אבנים טובות ומרגליות עם המן.	[רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן]											ע.ה.
(שמות לה) והנשאם הביאו את אבני השהם, תנא: נשיאים ממש, וכן הוא אומר (משלי כה) נשיאים ורוח וגשם אין.	[תנא]											ע.ה.
(במדבר יא) והיה טעמו כטעם לשד השמן אמר רבי אבהו: אל תקרא לשד אלא שד, מה שד זה תינוק טועם בה כמה טעמים - אף המן כל זמן שישראל אוכלין אותו - מוצאין בו כמה טעמים.	[רבי אבהו]											ע.ה.
לשד ממש, מה שד זה מתהפך לכמה גוונים - אף המן מתהפך לכמה טעמים.	איכא דאמרי:											ע.ה.
(שמות טז) ויאמר משה בתה' ל' כם בערב בשר לאכל ולחם בבקר לשבע. תנא משמיה דרבי יהושע בן קרחה: בשר ששאלו שלא כהוגן - ניתן להם שלא כהוגן, לחם ששאלו כהוגן - ניתן להם כהוגן, מכאן למדה תורה דרך ארץ שלא יאכל אדם בשר אלא בלילה.	[תנא משמיה דרבי יהושע בן קרחה]											ע.ה.
האי מאן דאית ליה סעודתא - לא לאכליה אלא ביממא	והאמר אביי:											ע.ה.
כעין ימא קא אמרינן.												ע.ה.
בתחלה היו ישראל דומין כתרנגולים שמנקרין באשפה, עד שבא משה וקבע להם זמן סעודה.	רב אחא בר יעקב:											ע.ה.
(במדבר יא) הבשר עודנו בין שניהם וכתיב (במדבר יא) עד חדש ימים. הא כיצד? בינונים - לאלתר מתו, רשעים - מצטערין והולכין עד חדש ימים.												ע.ה.
וישטחו, אמר ריש לקיש: אל תקרי וישטחו אלא וישחטו מלמד שנתחייבו שונאיהן של ישראל שחיטה.	[ריש לקיש]											ע.ה.
שטחו, תנא משמיה דרבי יהושע בן קרחה: אל תקרי שטחו אלא שחוט, מלמד שירד להם לישראל עם המן דבר שטעון שחיטה.	[תנא משמיה דרבי יהושע בן קרחה]											ע.ה.
וכי מכאן אתה למד? והלא כבר נאמר (תהלים עח) וימטר עליהם כעפר שאר וכחול ימים עוף כנף	רבי:											ע.ה.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

ימא-יום הכפורים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ותניא, רבי:	(דברים יב) וזכתת כאשר צויתך - מלמד שנצטוו משה על הושט ועל הקנה, על רוב אחד בעוף, ועל רוב שנים בבהמה.											
אלא מה תלמוד לומר שטוח - מלמד שירד להם משטיחין משטיחין.												
כתוב (שמות טז) לחם וכתוב שמן וכתוב (שמות טז) דבש. אמר רבי יוסי ברבי חנינא: לנערים - לחם, לזקנים - שמן, לתינוקות - דבש.	[רבי יוסי ברבי חנינא]											
כתוב שליו וקרינן סליו, אמר רבי חנינא: צדיקים אוכלין אותו בשלוח, רשעים אוכלין אותו ודומה להן כסילוף.	[רבי חנינא]											
ארבעה מיני סליו הן, ואלו הן: שיכלי, וקיבלי, ופסיוני, ושלי. מעליא דכולהו - שיכלי, גריעא דכולהו - שלי. והוי כציפורתא ומלאו ליה ומותבינן לה בתנורא, ותפח ורבי עד דמלי תנורא, ומסקינן ליה ומותבינן ליה אתליסר ריפי ובתרייתא דכולהו אינה נאכלת אלא על ידי תערוכת.	רב חנין בר רבא:											
רב יהודה משתכח ליה בי דני.												
רב חסדא משתכח ליה בי ציבי.												
רבא מייתי ליה אריסיה כל יומא מאגמא. יומא חד לא אייתי ליה, אמר: מאי האי? סליק לאיגרא, שמעיה לינוקא דקאמר (חבקוק ג) שמעתי ותרגו בטני. אמר: שמע מניה נח נפשיה דרב חסדא, ובידל רבה אכיל תלמידא.												
כתוב (שמות טז) ותעל שכבת הטל וכתוב (במדבר יא) וברדת הטל. אמר רבי יוסי ברבי חנינא: טל מלמעלה, וטל מלמטה, ודומה כמו שמונח בקופסא.	[רבי יוסי ברבי חנינא]											
דק מחספס אמר ריש לקיש: דבר שנימוח על פיסת היד.	[ריש לקיש]											
דבר שנבלע במאתים וארבעים ושמונה אברים.	רבי יוחנן:											
מחוספס - טובא הוי												
אמר רב נחמן בר יצחק מחספס כתיב.												
(תהלים עה) לחם אבירים אכל איש - לחם שמלאכי השרת אוכלין אותו, דברי רבי עקיבא.	תנו רבנן: [רבי עקיבא]											
וכשנאמרו דברים לפני רבי ישמעאל אמר להם: צאו ואמרו לו לעקיבא: עקיבא טעית וכי מלאכי השרת אוכלין לחם? והלא כבר נאמר (דברים ט) לחם לא אכלתי ומים לא שתיתי אלא מה אני מקיים אבירים - לחם שנבלע במאתים וארבעים ושמונה אברים. אלא מה אני מקיים (דברים כג) ויתד תהיה לך על אונך - דברים שתגרי אומות העולם מוכרין אותן להם.	[רבי ישמעאל]											
אף דברים שתגרי אומות העולם מוכרין להן מן מפיגן, אלא מה אני מקיים ויתד תהיה לך על אונך? לאחר שסרחו, אמר הקדוש ברוך הוא: אני אמרתי יהיו כמלאכי השרת - עכשיו אני מטריח אותם שלש פרסאות דכתיב (במדבר לג) ויחננו על הירדן מבית הישימת עד אבל השטים.	רבי אלעזר בן פרטא:											
לידי חזי לי ההוא אתרא והוויא תלתא פרסי.	ואמר רבה בר בר חנה:											
כשנפנין - אין נפנין לא לפנינה, ולא לצדדיהן, אלא לאחוריהן	ותנא:											
(במדבר יא) ועתה נפשנו יבשה אין כל, אמרו: עתיד מן זה שתפח במעיהם, כלום יש ילוד אשה שמכניס ואינו מוציא?												
לחם אבירים אכל איש זה יהושע שירד מן כנגד כל ישראל, כתיב הכא איש וכתוב התם (במדבר כז) קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו.	דבר אחר:											
ואימא משה, דכתיב (במדבר יב) והאיש משה ענו מאד.												
דנין איש מאיש, ואין דנין איש מוהאיש.												
מפני מה לא ירד להם לישראל מן פעם אחת בשנה?	שאלו תלמידיו את רבי שמעון בן יוחי:											
אמשול לכם משל: למה הדבר דומה - למלך בשר ודם שיש לו בן אחד. פסק לו מזונותיו פעם אחת בשנה, ולא היה מקביל פני אביו אלא פעם אחת בשנה. עמד ופסק מזונותיו בכל יום, והיה מקביל פני אביו כל יום. אף ישראל, מי שיש לו ארבעה וחמשה בנים היה דואג ואומר: שמא לא ירד מן למחר ונמצאו כולן מתים ברעב, נמצאו כולן מכוונים את לבם לאביהן שבשמים.	אמר להם: [רבי שמעון בן יוחי]											
דבר אחר: שהיו אוכלין אותו כשהוא חם												
דבר אחר: מפני משאוי הדרך.												
וכבר היה רבי טרפון ורבי ישמעאל וזקנים יושבין ועוסקין בפרשת המן והיה רבי אלעזר המודעי יושב ביניהן.												

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment Oמעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

ימא-יום הכפורים	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																	
מאן דאמר: גענה רבי אלעזר המודעי	מאן דאמר: גענה רבי אלעזר המודעי																		
מאן דאמר: אמר לו רבי טרפון?	מאן דאמר: אמר לו רבי טרפון?																		
מאן דאמר: רבי, מקרא אני דורש (בראשית ז) חמש עשרה אמה מלמעלה גברו המים ויכסו ההרים וכי חמש עשרה אמה בעמק חמש עשרה בהרים? וכי מיא שורי שורי קיימי? ועוד: תיבה היכי סגי? אלא נבקעו כל מעינות תהום רבה עד דאשור מיא בהדי טורי, והדר חמש עשרה אמה מלמעלה גברו המים.	מאן דאמר: רבי, מקרא אני דורש (בראשית ז) חמש עשרה אמה מלמעלה גברו המים ויכסו ההרים וכי חמש עשרה אמה בעמק חמש עשרה בהרים? וכי מיא שורי שורי קיימי? ועוד: תיבה היכי סגי? אלא נבקעו כל מעינות תהום רבה עד דאשור מיא בהדי טורי, והדר חמש עשרה אמה מלמעלה גברו המים.																		
מאן דאמר: וכי אי זה מדה מרובה, מדה טובה או מדת פורענות? הוי אומר: מדה טובה ממדת פורענות. במדת פורענות הוא אומר (בראשית ז) וארבת השמים נפתחו, במדה טובה הוא אומר (תהלים עח) ויצו שחקים ממעל ודלתי שמים פתח וימטר עליהם מן לאכל ודגן ודגן שמים נתן למן. כמה ארובות יש בדלת - ארבע, ארבע, הרי כאן שמונה, ונמצא מן שירד להם לישראל גבוה ששים אמה.	מאן דאמר: וכי אי זה מדה מרובה, מדה טובה או מדת פורענות? הוי אומר: מדה טובה ממדת פורענות. במדת פורענות הוא אומר (בראשית ז) וארבת השמים נפתחו, במדה טובה הוא אומר (תהלים עח) ויצו שחקים ממעל ודלתי שמים פתח וימטר עליהם מן לאכל ודגן ודגן שמים נתן למן. כמה ארובות יש בדלת - ארבע, ארבע, הרי כאן שמונה, ונמצא מן שירד להם לישראל גבוה ששים אמה.																		
מאן דאמר: תניא, איסי בן יהודה:	מאן דאמר: תניא, איסי בן יהודה:																		
מאן דאמר: כוסי רייה אמר אביי: שמע מינה - כא דדוד לעלמא דאתן ועשרין וחד לוגא מחזיק, שנאמר כוסי רייה - רייה בגימטריא הכי הוי.	מאן דאמר: כוסי רייה אמר אביי: שמע מינה - כא דדוד לעלמא דאתן ועשרין וחד לוגא מחזיק, שנאמר כוסי רייה - רייה בגימטריא הכי הוי.																		
מאן דאמר: הא לא דמיא, התם - בארבעין יומין, הכא - חדא שעתא, התם לכולי עלמא, הכא - לישראל לחודיה, ונפיש להו טפי.	מאן דאמר: הא לא דמיא, התם - בארבעין יומין, הכא - חדא שעתא, התם לכולי עלמא, הכא - לישראל לחודיה, ונפיש להו טפי.																		
מאן דאמר: אלא רבי אלעזר המודעי פתיחה פתיחה גמר.	מאן דאמר: אלא רבי אלעזר המודעי פתיחה פתיחה גמר.																		
מאן דאמר: אסור באכילה.	מאן דאמר: אסור באכילה.																		
מאן דאמר: הני חמשה ענויין כנגד מי?	מאן דאמר: הני חמשה ענויין כנגד מי?																		
מאן דאמר: כנגד חמשה ענויין שבתורה (במדבר כט) ובעשור (ויקרא כג) ואך בעשור (ויקרא כג) שבתן (ויקרא טז) ושבת שבתן (ויקרא טז) והיתה לכם.	מאן דאמר: כנגד חמשה ענויין שבתורה (במדבר כט) ובעשור (ויקרא כג) ואך בעשור (ויקרא כג) שבתן (ויקרא טז) ושבת שבתן (ויקרא טז) והיתה לכם.																		
מאן דאמר: הני חמשה הו - ואגן שיתא תגן	מאן דאמר: הני חמשה הו - ואגן שיתא תגן																		
מאן דאמר: שתיה בכלל אכילה היא.	מאן דאמר: שתיה בכלל אכילה היא.																		
מאן דאמר: מנין לשתיה שהיא בכלל אכילה - שנאמר (דברים יד) ואכלת לפני ה' אלהיך מעשר דגנך תירשך ויצהרך, תירוש חמרא הוא וקרי ליה ואכלת.	מאן דאמר: מנין לשתיה שהיא בכלל אכילה - שנאמר (דברים יד) ואכלת לפני ה' אלהיך מעשר דגנך תירשך ויצהרך, תירוש חמרא הוא וקרי ליה ואכלת.																		
מאן דאמר: ממאי? ודילמא דאכליה על ידי אניגרין?	מאן דאמר: ממאי? ודילמא דאכליה על ידי אניגרין?																		
מאן דאמר: אניגרין - מיא דסילקא, אכסיגרין - מיא דכולהו שלקן	מאן דאמר: אניגרין - מיא דסילקא, אכסיגרין - מיא דכולהו שלקן																		
מאן דאמר: מהכא (דברים יד) ונתתה הכסף בכל אשר תאוה נפשך בבקר ובצאן בין ובשכר, שכר שתיה הוא, וקרייה רחמנא ואכלת.	מאן דאמר: מהכא (דברים יד) ונתתה הכסף בכל אשר תאוה נפשך בבקר ובצאן בין ובשכר, שכר שתיה הוא, וקרייה רחמנא ואכלת.																		
מאן דאמר: ממאי? ודילמא הכא נמי דאכליה על ידי אניגרין?	מאן דאמר: ממאי? ודילמא הכא נמי דאכליה על ידי אניגרין?																		
מאן דאמר: שכר כתב, מידי דמשכר.	מאן דאמר: שכר כתב, מידי דמשכר.																		
מאן דאמר: ודילמא דבילה קעילית?	מאן דאמר: ודילמא דבילה קעילית?																		
מאן דאמר: אכל דבילה קעילית ושתה דבש וחלב ונכנס למקדש לוקה.	מאן דאמר: אכל דבילה קעילית ושתה דבש וחלב ונכנס למקדש לוקה.																		
מאן דאמר: אלא יליף שכר שכר מנזיר, מה להלן יין - אף כאן יין.	מאן דאמר: אלא יליף שכר שכר מנזיר, מה להלן יין - אף כאן יין.																		
מאן דאמר: ותירוש חמרא הוא?	מאן דאמר: ותירוש חמרא הוא?																		
מאן דאמר: הנודר מן התירוש - אסור בכל מיני מתיקה, ומותר בין	מאן דאמר: הנודר מן התירוש - אסור בכל מיני מתיקה, ומותר בין																		
מאן דאמר: ולא חמרא הוא?	מאן דאמר: ולא חמרא הוא?																		
מאן דאמר: והכתיב (זכריה ט) ותירוש ינובב בתלות	מאן דאמר: והכתיב (זכריה ט) ותירוש ינובב בתלות																		
מאן דאמר: דבר הבא מן התירוש ינובב בתולות.	מאן דאמר: דבר הבא מן התירוש ינובב בתולות.																		
מאן דאמר: והכתיב (משלי ג) ותירוש יקבין יפרצו	מאן דאמר: והכתיב (משלי ג) ותירוש יקבין יפרצו																		
מאן דאמר: דבר הבא מן התירוש יקבין יפרצו.	מאן דאמר: דבר הבא מן התירוש יקבין יפרצו.																		

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

ימא-יום הכפורים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
והא כתיב (הושע ד) ויין ותירוש יקח לב											◊	עו:
אלא, דכולי עלמא תירוש חמרא הוא, ובגדרים הלך אחר לשון בני אדם.											◊	עו:
ואמאי קרי ליה יין ואמאי קרי ליה תירוש?										^		עו:
יין - שמביא יללה לעולם, תירוש - שכל המתגרה בו נעשה רש.												עו:
כתיב תירש וקרינו תירוש? זכה - נעשה ראש, לא זכה - נעשה רש.	רב כהנא רמי:											עו:
כתיב ישמח וקרינו ישמח? זכה - משמחו, לא זכה - משממו.	רבא רמי:											עו:
חמרא וריחני פקחין.	והיינו דאמר רבא:											עו:
רחיצה וסיכה מנא לן דאיכרי עינוי?											◊	עו:
דכתיב (דניאל י) לחם חמדות לא אכלתי ובשר ויין לא בא אל פי וסוך לא סכתי.											!	עו:
מאי לחם חמדות לא אכלתי?											^	עו:
אפילו נהמא דחיטי דכיתא לא אכל.	רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת:										!	עו:
ומנא לן דחשיב כעינוי											◊	עו:
דכתיב (דניאל י) ויאמר אלי אל תירא דניאל כי מן היום הראשון אשר נתת את לבך להבין ולהתענות לפני אלהיך נשמעו דבריך ואני באתי בדבריך											!	עו:
אשכחן סיכה, רחיצה מנא לן?											◊	עו:
אמר קרא (תהלים קט) ותבא כמים בקרבנו - וכשמן בעצמותיו.	רב זוטרא ברבי טוביה:										!	עו:
ואימא כשתיה?											◊	עו:
דומיא דשמן, מה שמן מאבראי - אף מים מאבראי.											!	עו:
והא תנא איפכא קא נסיב לה											◊	עו:
מנין לסיכה שהיא כשתיה ביום הכפורים? אף על פי שאין ראייה לדבר - זכר לדבר, שנאמר ותבא כמים בקרבנו וכשמן בעצמותיו	דתנן:										◊	עו:
רחיצה מגופיה דקרא שמיע ליה, דכתיב וסוך לא סכתי.	אלא אמר רב אשי:										!	עו: